

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ,
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ**

«ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΧΩΡΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑ;»

**ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΕΒ
«Η ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΠΟΙΕΣ ΛΥΣΕΙΣ – ΠΟΙΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ»**

15 Ιανουαρίου 2014, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Κυρίες και κύριοι,

Μετά από πέντε χρόνια κρίσης, όπου η χώρα έζησε την οικονομική της κατάρρευση και πλήρωσε ένα τεράστιο κοινωνικό κόστος, φαίνεται ότι φτάσαμε στον πάτο του βαρελιού. Ας μην βαυκαλιζόμαστε, όμως, ότι θα έρθουν, νομοτελειακά, καλύτερες ημέρες επειδή κάποια στιγμή, από τον πάτο του βαρελιού, η άνοδος προκύπτει σχεδόν αυτόματα. Στον σύγχρονο κόσμο μία οικονομία –και μάλιστα μικρή όπως η δική μας– μπορεί κάλλιστα να παραμείνει καθηλωμένη στον πάτο! Για χρόνια!

Η διατήρηση και παγιοποίηση των μέχρι σήμερα οικονομικών επιτευγμάτων, είναι δουλειά σκληρή. Η οριστική διέξοδος και η επιστροφή στην ανάπτυξη, θέλει δουλειά πολλή.

Εμείς, οι άνθρωποι της αγοράς, γνωρίζουμε καλύτερα από κάθε άλλον ότι η χώρα μας δεν θα βγει από την κρίση αν δεν αλλάξει το μοντέλο ανάπτυξης που την έφερε εδώ. Και, μαγικές συνταγές προφανώς δεν υπάρχουν. Η μετάβαση σ' ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης, απαιτεί βαθιές αλλαγές στη νοοτροπία, στις συμπεριφορές, στις αξίες. Προϋποθέτει αποφασιστικότητα και συνέπεια σε όλα τα μέτωπα.

Πώς θα έρθει, λοιπόν, όχι απλά η ανάπτυξη, αλλά η σύγχρονη και βιώσιμη σε διεθνές πλαίσιο ανάπτυξη; Το σημερινό περιβάλλον δεν βοηθά:

- Η επώδυνη δημοσιονομική προσαρμογή δεν έθιξε ακόμα εμφανώς τις δομές και παθογένειες του ναυαγισμένου κράτους.
- Η συνταγή του Μνημονίου δεν βγάζει πλέον πουθενά. Έχει καταλήξει να μειώνει συνεχώς το εισόδημα και να αυξάνει συνεχώς τους φόρους.
- Το διακύβευμα της παραγωγικής ανασυγκρότησης μόνο κατ' επίφαση έχει τεθεί στο τραπέζι του δημόσιου διαλόγου.
- Το τραπεζικό σύστημα, ο βασικός αιμοδότης της οικονομίας, τσακίστηκε στις συμπληγάδες του δημόσιου χρέους και βρίσκεται ακόμα σε διαδικασία επίπονης αναδιάρθρωσης. Η συνεισφορά του στη ριζική ανασυγκρότηση της οικονομίας μόνο οριακή μπορεί να είναι στο άμεσο μέλλον.

Δεν έχουμε όμως, την πολυτέλεια να περιμένουμε μέχρι να πάνε όλα σιγά-σιγά καλύτερα. Δεν έχουμε τον χρόνο. Δεν μας το δίνουν οι στρατιές των ανέργων. Δεν μας το επιτρέπει η ανήκεστος βλάβη που έχει προκληθεί στον παραγωγικό μας ιστό.

Η σημερινή μας συνάντηση επιδιώκει να εξετάσει τρόπους για να αντιμετωπίσουμε το κρίσιμο θέμα της χρηματοδότησης της ανάπτυξης, ενόσω η χώρα προσπαθεί να ξαναποκτήσει πρόσβαση στις διεθνείς χρηματαγορές και το τραπεζικό μας σύστημα προσπαθεί να ξανασταθεί στα πόδια του. Είμαι βέβαιος ότι θα έχουμε ενδιαφέρουσες εισηγήσεις και θα επισημανθούν εφικτές λύσεις.

Η αποτελεσματικότητα, όμως, των όποιων πρακτικών προτάσεων προκύψουν σήμερα, αναπόφευκτα θα απομειώνεται επειδή η οικονομία μας εξακολουθεί να κουβαλάει σημαντικά βαρίδια που δεν μας αφήνουν να τρέξουμε.

Αν ο πολιτικός κόσμος έχει πράγματι συνειδητοποιήσει ότι ο καιρός του εφησυχασμού έχει περάσει. Ότι αν δεν υπάρξει στροφή στην ανάπτυξη, η Ελλάδα θα περιθωριοποιηθεί. Κι ότι μόνο ο ιδιωτικός τομέας, με επικεφαλής τη σύγχρονη επιχειρηματική τάξη, μπορεί να φέρει την ανάπτυξη, τότε θα πρέπει να υιοθετήσει μέτρα και σταθμά ώστε να σταματήσει:

- Η μεταφορά πόρων από την ιδιωτική οικονομία στη δημόσια και χρεών από τη δημόσια στην ιδιωτική.
- Η αποπληρωμή των χρεών του δημοσίου με την ταυτόχρονη δημιουργία νέων.
- Η φορολογία στην παραγωγή και στο κεφάλαιο αντί στο εισόδημα και στα κέρδη.
- Η διατήρηση ενός πολύπλοκου, διαρκώς μεταβαλλόμενου και μη ανταγωνιστικού σε σύγκριση με την Ευρώπη, φορολογικού συστήματος.
- Η εφαρμογή πολιτικών που αποθαρρύνουν την αποταμίευση και στηρίζουν το μοντέλο ανάπτυξης που μας έφερε στα πρόθυρα της χρεοκοπίας.

Τολμώ να πω πως αν δεν αντιμετωπιστούν αυτά τα φαινόμενα στη ρίζα τους, τότε οι δικές μας προσπάθειες θα είναι μάταιες. Εμείς εδώ, σήμερα, μπορούμε να συζητήσουμε τρόπους για να απαλύνουμε προσωρινά το βάρος που άδικα καλείται να επωμισθεί ο ιδιώτης, η επιχείρηση –όταν δεν υπάρχουν λεφτά.

Αλλά για να αντιμετωπιστεί μακρόπνοα το τεράστιο έλλειμμα χρηματοδότησης της οικονομίας, προέχει να βγει η χώρα πειστικά και οριστικά από τα δημοσιονομικά ελλείμματα, να εξαλείψει τις αμφιβολίες για το μέλλον της και να αποκτήσει μια μόνιμη αναπτυξιακή δυναμική. Μόνο τότε θα επανέλθει ισότιμα στον στίβο των χρηματαγορών και της διεθνούς οικονομίας. Μόνο τότε θα μπορέσει να δώσει απτή ελπίδα στους ανέργους και στη δοκιμαζόμενη κοινωνία.

Πρωταρχικό ζητούμενο σε αυτή την προσπάθεια είναι να υλοποιηθούν όλες εκείνες οι μεταρρυθμίσεις που θα ανοίξουν τις αγορές στον ανταγωνισμό και στη δημιουργική επιχειρηματική δράση και –ακόμα περισσότερο– οι μεταρρυθμίσεις εκείνες που θα περιορίσουν το κράτος και τους πολυπλόκαμους μηχανισμούς του –που εξακολουθούν να δημιουργούν ελλείμματα, να απορροφούν τη ρευστότητα και τα κεφάλαια του ιδιωτικού τομέα και να πνίγουν την ανάπτυξη. Θα είναι εφικτός τότε και ο ριζικός εκσυγχρονισμός του τραπεζικού μας συστήματος, ώστε να μπορέσει να ξαναπαίξει τον ρόλο του κατ' εξοχήν τροφοδότη της ανάπτυξης, απαλλαγμένο από τις παθογένειες του πρόσφατου παρελθόντος.

Σας ευχαριστώ και εύχομαι η ανταλλαγή απόψεων που θα ακολουθήσει να αποδειχθεί γόνιμη και δημιουργική.